

**Kärleksbryderierna i fyra
noveller för år 1841 : med 4
fina gravyrer /**

Ingelman, Georg Gabriel,

59 C Br.

JINGELMAN, G.G.

Riman
S.
(B.)
o

Bilaga t. Almanack för året
1841. Till Stockholms Sprisort.
1840
J. Nyblom

RÄ

ow

KÄRLEKSBRyderIERNA

I FYRA

NOVELLER.

FÖR ÅR

1841.

AF

J-n.

[Ingelman]

Med 4 fina Gravyrer.

Stockholm.

Tryckte hos A. G. HELLSTEN, 1840.

KÄRLEKSBRYDERIEN

I Fyra

NOVEMBER

för år

1880

nr

3--11

Med 4 fva Gengivna

Stockholm.

Tryckt hos A. G. Hæstam, 1880

FÖRORD.

Förtjuserskor,
I söder och i norr,
I östan och i vestan,
Hvaren af Er vet väl,
Att högsta dygden i en själ
Är kärleken till nästan.

Likväl, J små,
Jag redan hör Er så
Med menlös tunga fråga,
Som fordom Pharisén:
Min nästa, hvad är det för en?
För hvilken skall jag låga?

Hvem nalkas der,
Så trogen, öm och kär,
Bland älskare den bästa,
Som blott har blick för Er
Och hjerta, det förstås, med mer;
Den mannen är er nästa.

*Af sådan man,
Och utaf ingen an,
Er lefnads väl beredes;
Sen till exempel blott
På dessa fyra tärnors lott,
Och gören sammaledes.*

Julbocken.

"Jag var häromdagen i ett sällskap af lärda."

"Tyst, hvad pocker hör det hit då du skall berättas en novell?"

Mera än du tror, min vän. Der uppkom en stark disput om de älskvärdaste djuren för människan. Den ena talade om hästen, det nyttiga djuret, som bär människans bördor och henne sjelf långt i fjerran till okända trakter. Den andre talade om hunden, den trogne och tillgifne, som dör till sin herres försvar. Men då turen kom till mig, yttrade jag mig veta tvenne djur, dem ingen kunde bestrida företrädet. Den ena var tuppen i A-b-c-boken, hvilken gaf mig så mången karamell och hvit slant; den andre julbocken, hvilken äfven, sedan min mögnare äl-

der, fagnat mig då och då med gåfvor. Välkommen hvar julafton, lilla söta bock, hellre ser jag dina horn än tar dem sjelf på min panna, då jag en gång blir gift!

Men nu vill jag berätta julbockens historia:

I sitt eleganta kabinett satt den sköna Amalia fram mot qvällen på julaftonen; allting som hörde till hennes toilett för qvällen var framlagdt och kammarjungfrun väntade på hennes ringning. Men den sköna satt med handen under kinden, ansigtet vittnade om den ena sinnesrörelsens ankomst efter den andra och i ögat sam en perlande tår, tillhörande ett smärtsamt minne.

"Hvad har jag ej genomgått," yttrade hon, "sedan sista julaftonen, och det allt genom min egen skuld! Flyktiga människohjerta! hvilken dödlig känner sig sjelf? och jag kunde så bemöta min redlige Augusts mångåriga tillgifvenhet, bryta den trohet jag lofvat honom, och öfverlemna mitt hjerta åt den ovärdige S. Rättvisa makter, huru hafven j icke

straffat mig! En sådan bof, som straxt öfvergaf mig, då ett rikare parti visade sig, som till främlingars förlustelse och ätlöje öfverlemnade de bref, hvori jag utgjöt för honom hela min själ, och som — nej, slå ej så hårdt mitt ångerfulla hjerta — genom en falsk transaction, bedrog min fader på en god del af sin förmögenhet. Jag var skulden; hvi skulle min dåraktiga passion gifva bofven inträde i vårt hus? Så beröfvad på inre fred och glädje, stod jag der, lik det träd, som höststormarna sköflat, förtvillande om mig sjelf och lifvet, då August återvände, försonande mig med mig sjelf och tillbjöd mig åter hjerta och hand. Min dåraktiga passion är för alltid borta; annars hur kan jag hoppas att som maka alltid möta August med den glada blick friheten från felaktighet gifver och bör gifva en hustru, för att glädja sin man?"

Hon inropade sin kammarjungfru och lät kläda sig. Vid en och annan prydnads anläggande, som hon i fordna dar fått af August, flög ett småleende

öfver de små läpparna; men detta löje var melankoliskt, liksom julmånskenet, som nu i full glans gjöt sig genom de klara fönstren. Men hastigt hördes snabba steg i trapporna. "Det är August!" utropade Amalia, och hennes ansigte klarnade. Fästmannen störtade in och slöt fästmön i sina armar. "Hvad du är söt i afton, Amalia!" ropade han. "Månne detta kan göra något till din skönhet," och lindade en guldkedja kring hennes hals. "Gläns i den med helsan, och öfverlemna den åt barn och barnabarn. Du småler, men du bedrager mig ej; jag ser spår af tårar på din kind; öfverlemna dig ej vidare åt sorgliga minnen; kom ihåg hvad vi läste i går afton, att man bör se framåt och ej tillbaka. Men nu få vi ej lång tid att prata här i skumrasket, de främmande äro redan samlade, theet framsatt och rätt som det är kommer julbocken. Akta dig för hans långa horn."

De älskade lindade sina armar om hvarandra och gingo ner i salongen. Ljuskronorna glindrade

och salen hvimlade af husets vänner, som blifvit dit
bjudna för första gången sedan förbindelsen mellan
August och Amalia blifvit allmänt känd. Gratula-
tioner regnade från alla håll, hvilket dock ej hin-
drade att några hviskningar föreföllo här och der i
salen om den fordna händelsen med S., och att nå-
gra maliser yttrades öfver den fromme, förlåtande
August, samt tvifvel, om han ej än en gång skulle
blifva utträngd från sin plats. Både August och
Amalia hade fina öron, och de misstoge sig ej om
hviskningarnes mening. Hos August väckte detta en-
dast ett småleende. Han var öfvertygad att den sed-
nare tidens motgångar och det förtjenta lidande Ama-
lia erfarit för sin flyktighets skull, för alltid skulle
bota henne för hennes fordna fel och gifva henne
den stadga, som fordras af en öm och trogen maka.
Men den stackars Amalia hörde detta med den lifvi-
gaste smärta. Ve den som en gång felat, hans fel
kan förlätas, glömmas och besegras; men alltid åter-
står dock en hemlig känsla af ånger och blygd. Hon

rodnade hastigt; en tår höll, i trots af allt bemödande, på att framtränga i hennes ögon, och en konvulsivisk ryckning bemäktigade sig hennes kropp. August som märkte hennes oro, smög sig till henne och hviskade: "Låt världen prata hvad den vill, vi äro nog för oss sjelfva." En hjertlig handtryckning satte åter mod i den ängsliga flickan, och då hon straxt derpå uppmanades att taga plats vid fortepianot, exeqverade hon med vanlig känsla och behag sina stycken och skördade förtjent bifall.

Men tiden led, och kallelsen ankom till gästerna att stiga in i matsalen, der de prägtiga ljuskronornas glans öfverstrålade de yfviga grenljusen på bordet, och detta åter var belastadt med hvarje läckerhet, som högtidligheten och husets välstånd fordrade. Knappt hade sällskapet inträdt förr än trumpetstötarna hördes, battongerna uppslogos och bocken inträdde. Betäckt med en björnhud och med ett par stora bladförgyllda horn inträdde han i rummet, och gjorde sina reverenser rätt artigt. Nu företog han sig till

att åt flere af gästerna framräcka en och annan skämtsam julklapp. Så fagnades Presidenten med ett naturalisationsdiplom i den Stockholmska Israelitiska församlingen, Tidningsredaktören H. fick en hästkramla för att jaga bort servila, och Herr A. ett Ryskt betsel för att lägga kapsor på muvemanger. Herr Statsmannen L. erhöll en låda, hvori ett kort-hus pryddigt hvilade på en sandhög, med inskriften Republik, och Herr Brukspatron X. ett muulås från sitt eget bruk, för att ej i otid hålla riksdagstal. Men slutligen vände sig bocken mot egentliga familjen. Sedan han gjort sin vederbörliga reverence med ett par paketer för husets fru, som mottogos med högsta nöje, vände han sig till husherren sjelf och framräckte ett bref som bröts med förvåning och glädje. Det innehöll den borgensförbindelse hvori han ingått till den han en tid trodde skulle blifva sin måg, med behörig decharge. Derpå vände sig bocken mot fästmän, som i början nästan häpnade för hans långa horn. Men bocken framtog ur

sina gömmor en sådan mängd af schawlar, tyger, nipper, att snart hornen glömdes. Slutligen framkom äfven en bundt bref. Med klappande hjerta löste Amalia bandet, och se, det voro hennes egna, så mycket ångrade ömhetsprof mot den ovärdige. Med fuktadt öga räckte hon sin fästman handen. "Du återger mig lugnet, jag skall ej då mera smädas." Hon närmade sig kaminen. "Ja, fritt på elden med dem," skrattade August, "brasan är en god Lethe." "Men hur kunde du få igen allt detta!" ropade pappa och mamma. "Ganska lätt," svarade August, "gunstig Herr S. ville resa utrikes, och hans kreditorer, som sågo att ingenting var att få, voro ej obenägne att samtycka, att jag inlöste ett par reverser och hotade med några månaders karantän på söder, om ungherrn ej gaf med sig; i ångsten samtyckte han till allt. Nu äro dokumenterne här. — Qvällen förflöt under fröjd och sällhet.

*Den böck, som under barnens skri
Går tripp, trapp, tripp kring juleborden,*

*Med skäl bör mer värderad bli
Än alla bockar uppå jorden
Af hvarje liten Amalie,
Som af den besten får tillbaka
Med hämnd sitt hjertas rymda frid,
Och så i sjelfva grefvens tid
En trogen för en trolös maka.*

Ich bin der nun verheiratete
 in die hochverehrte
 der hochverehrte
 von der besten für
 Hochachtung mit
 sich in diesem
 ein Leben für

Cupido och Papageno.

Jag kan försäkra, att det är grannt i Olympen. Den som ej vill tro det, kan sjelf resa dit och se sig om. Bland annat finns der en balkong, stor som hela Skånska slätten, af jaspis, och som man säger vara byggd efter Hlidskalfs mönster. Dit samla sig gudarna som oftast vid vackert väder för att dricka the och njuta af den herrliga utsigten. Ty framför deras tjusta blickar ligga, såsom på en karta, alla sol- och stjern-systemerna, och äfven vår jord, om också i förhållande till de öfriga, icke tort större än ett pepparkorn. Men gudarnes blickar äro skarpare än tuber, och de se ända till den för oss osynliga insekten, som i aftonskymningen surrar förbi oss.

En afton sutto Venus och Apollo bredvid hvarandra, för att språka bort sqvallerstunden och afbida kallelsen till supén. Men Apollo, snilletts gud, hade ej denna afton sitt glada lynne och den flod af artigheter, hvarmed han annars alltid stod damerna till tjenst. Venus, som märkte hans dysterhet, yttrade slutligen småleende:

”Hvad fattas vår artiga kusin, han måtte väl aldrig råkat ut för någon ny Dafne. Har min ostyriga son åter begått något pojkestreck?”

”Jag kan ej neka dertill,” svarade Apollo; ”jag har dernere en älskling som jag prydt med mina skönaste gåfvor, och hvars sånger jag ville skulle utgöra tidehvarfvets beundran. Nu har Herr Cupido behagat sára honom med en af sina skarpaste pilar, och för hvem? För en gås, som har blott två ideer i hufvudet, sina dansskor och sin sminkburk, och som ej förstår att värdera honom. Ynglingen tränar bort och håller på att gå förlorad för världen.”

”Ja.”

"Ja jag tillstår," sade Venus, "att gossen också ofta gör mitt modershjerter oro. Han tillställer sakerna ibland allt för rasande, men man kan icke hjälpa det."

"Man kunde likväl göra ett försök," sade Apollo; "nu har han blott sådana pilar, som väcka den glödande passionen. Han borde hafva sig några af finare sort, som ingjuta först barndomstillgifvenhet och sedan ungdomsvänskap. Sedan kan passionens pil komma till måtta."

"Godt, ett par sådana skall han få sig i morgon dag, om jag annars är Vulcans maka! Se der går ett par alltsomtäckaste barn, den der gossen och flickan i trädgården, der nedre på jorden, dem skall han få göra försök med."

Venus gick nu in till sig för aftonkylan och för att putsa sig litet till supén. Hennes gemål, Herr Vulcan, följande alla äldre mäns politik, hvilka hafva unga vackra hustrur, nemligen att upprfriska till-

Kärleksbr.

gifvenheten genom presenter, kom nu ur sin atelier med en ny broche, fullkomligt i nyaste smaken. "Se här, lilla Venus," sade han, "något att förtreta Juno med vid bordet." "Tack, söta gubbe," genmälde Venus, och tryckte sina rosenläppar på hans sotiga mun; men jag hade en annan liten sak att be dig om." Nu anförde hon samtalet med Apollo. "Intet annat," sade den vänlige smedgubben, "än ett par pilar, — dem skall du få i denna afton. Hör min lilla gosse Brontes!" — Den lilla gossen Brontes inkom, en Cyclop om 6 fot och med ett vildoxöga midt i planeten. Han mottog sina ordres, fick af sin matmoder löfte om en butelj äkta madera i extra förplägning, och svor i glädjen vid Styx att hafva arbetet färdigt innan nådig fruns återkomst.

Då Venus kom tillbaka och steg ur vagnen, kl. 2, lågo pilarne blanka och glänsande i ett foderal på hennes tolett. Då unga Herr Astrild på morgonen kom in för att taga sin chocoladkopp, öfverraskades han af presenten. Han hoppade af glädje

och skakade de guldskimrande vingarne. "Tack, söta mamma!" utropade han, "helsa och tacka äfven farbror Apollo. Han har ibland ej så dumma infall. Jag skall också skjuta till tacksamhet ett villebråd åt honom, t. ex. fru E. eller mamsell N., hjälpsamma och facila skönheter, hos hvilka han ej har att befara sitt öde med Dafne. Nu skall jag ner på jorden och pröfva mina skott på barnungarna, som du anviste mig;" — och dermed for han af som en blixtned till jorden, ledsagad af en liten fladdrande amorin.

Vårdagen var schön, himlen blå, ängen band på sina kransar. Den gröna gångstig som sammanband de hus, hvilka beboddes af dessa omtalade barns föräldrar, var helt och hållet öfverströdd med blommor och kantad af doftande syrenhäckar. Från det ena huset utkom den vackra brunetta Adolf, från det andra den blyga Maria, och räckte hvarandra förtroligt handen. Gladt hoppade de gångstigen framåt under lek och skämt. Då fingo de se en underlig

syn. Der kom en varelse vandrande framåt vägen, ej olik en fågelfångare. Hans uniform var besynnerlig, ty han var liksom Papageno, öfver allt beklädd med fjädrar; hans gång liknade mera ett sväfvande, än vanliga människosteg. Den röst, hvarmed han sjöng en romance till oskuldens lof, var nästan öfverjordisk. I handen höll han en gyllenebur, hvari en fågel af eget slag var innesluten. Den hade likhet med ett barn, men de guldbestänkta purpurfärgade vingarne hängde utför hela kroppen och besknuggade den såsom ett draperi. En liten gyllenebåge hängde kring skuldran. Hastigt reste sig den vingade varelsen och fattade sin båge; ett melodiskt susande hördes genom luften och i samma ögonblick foro båda barnens händer till hjertat, der en ljuf smärta kändes. Hastigt flög fågeln ur buren och visade sig i hela sin prakt. "Då j återser mig för tredje gången, är eder lycka gjord."

Adolf och Maria återvände förvånade hem och berättade den underbara synen. Föräldrarne skrat-

tade och sade, "att de drömt vakande." Men från den tiden voro Adolf och Maria oskiljaktiga. Äfven i större sällskaper höllo de sig tillsammans. Ingen lek, ingen läckerhet behagade den ena utan i förening med den andra. Hvarje morgon var Adolfs första tanka Maria och Marias Adolf. Saken var så känd i hela grannskapet, att man blott kallade dem de unge tu. Föräldrarne sågo deras förtrolighet med nöje, men stundom uppstego hos dem oroande tankar. De beslöto likväl att öfverlemnna allt åt framtiden.

Med åren inskränktes likväl Adolfs och Marias umgänge, utan att likväl minska deras tillgifvenhet, och äntligen kom den stund, då han skulle resa till universitetet och hon till en pension i Stockholm. Aftonen före afresan stodo de bedröfvade på den förutnämnda planen och talade om skillsmässans sorgliga stund. Hastigt visade sig den välbekanta synen. Papageno med den underbara fågeln anlände åter. Den gyldne bågen spändes, det harmoniska susandet

bördes, och än en gång foro de ungas händer till deras hjertan. Denna pil var den kärleken förvarande minnets pil. Och ett troget minne förvarade de älskande af hvarandra under sin frånvaro, och täta bref, fulla af den mest lågande känsla, förkunnade att deras tillgifvenhet ej aftagit. Under de trängnaste ansträngningar hade Adolf allt jemut tankar öf-riga för sin Marie, hvars bild följde honom öfverallt. Väl inställde sig frestelser för båda till affall, men ingenting förmådde afvalna deras inbördes kärlek. Ännu hårdare prof inträffade likväl. Knappt åter kommen i sin moders hus uppträdde hos Maria, som friare, bruksegaren P., en tjock, rödbrusig herre, oförtruten riksdagstalare, men hvars samtalsämnen med fruntimmer inskränkte sig till hundar, hästar, åkrar och stångjern. Adolf blef ej heller lottlös, helst en ung rik enkefru hade låtit hans fader förstå, att hon icke ogerna skulle mottaga hans hyllning. Striden var hård för dem båda, ty föräldrarna som sågo sina barns lycka i rikedomen, försökte

allt att öfvertala dem till dessa partier. Sorgsna stodo en afton Adolf och Maria och talade om sina missöden; då glänste det i luften och den vingade guden visade sig åter och för tredje gången susade pilen. Det var passionens. "Evigt din, evigt din!" hviskade de vid hvarandras bröst.

"Jag går i fält," ropade Adolf, "för att vinna dig eller dö. Inom några dagar hade hans fader på sonens trägna böner skaffat honom en löjtnantspost, och med Carl Johans härar marcherade han till Tyskland. Vid Grossbeeren, Dennewitz och Leipzig var han alltid först i faran. Han befordrades till Capitain, och då han vid Bornehoved frälsat sin Generals lif, förde denne honom till Carl Johan, som belönade den tappre krigaren med Svärdsorden och Majors rang. Som segrare hemkom Adolf, och vid hans hemkomst lemnade bruksegaren valplatsen åt den mustacheprydda krigaren, som snart kom i fullkomlig besittning af sin Maria.

Astrilds konst är många;

Korta, långa, nya, gamla
 Pilar i hans koger skramla;
 De, som denna gång han hvässt,
 Ä de nyaste i smaken,
 Men om slag skall ske i saken
 Är den gamla sorten bäst.

Skytten på Norrbacka.

Stockholm anses såsom en af Europas skönaste hufvudstäder till och med af utlänningar, och många äro de förtjusande ställen som möta främlingen bland dess omgifningar. Bland ett af de frappantaste som omgifva *kungastaden i skogen*, är Solnaskogens för-gård, det treffliga Norrbacka. Du har tillbragt en god stund att från stadens medelpunkt komma ut i det gröna och passerar äntligen Norrtull. Ännu blott några steg, du viker af till venster uppför en lindborderad backe, och se, hela den betornade staden har försvunnit för dina blickar och du befinner dig midt i naturens landtligen sköte, der ett litet täckt, rödmåladt och af grönskande träd beskuggadt hus erbjuder dig hvila och vederqvickelse. På en af

de solbeglänsta, grönmalade bänkarne eller i något af de trefliga smårummen dricker du ett glas och kastar dig sedermera in mellan Solnaskogens resliga tallar, för att filosofera eller drömma.

Sådant var åtminstone Norrbacka för några år sedan, då dess största merit, utom naturskönheterne, bestod i tallstruntölet om våren och dess gamla öl, när som behagades. Huru många törstiga struppar hafva ej här läskat sig? Huru mycket muntert glam intonerat vid bågarklangen de långa vinteraftnarne eller de ljusa sommarkarne? Men civilisationen stiger och utvecklar nya scener på de stäl- len, der naturen förut varit "allena styrande." Så har nu Norrbackas grannskap flera år igenom varit mötes- platsen för det samfund, som valt den långthänträffande Apollo till sin skyddspatron, eller för att tala på ren prosa, Stockholms skjutsällskap. Se der den lilla nätta salongen, som de hafva upprest för att fira sina segrar på målskifvan. Nu äro de der sam- lade för att taga sig en duktig frukostripp, inn

gå dagens mödor och bekyrmer till möte med vapen i hand. Skänkjungfrurna springa, glasen klinga, talrikar slamra. Men se nu drager den brokiga skaran ut; uniformer och civilkläder om hvarandra, ty här är jemlikhetens land, kung den som träffar bäst. Se de blanka gevären höjas mot den glänsande solen; de pröfvas, de viskas, de laddas och man siktar tills vidare på skämt. Nu ordnar sig den långa raden midt emot skifvan, och lotten bestämmer hvilken som skall skjuta först. Nu höjer Herr Gardeslöjtnanten sitt gevär. Fruntimren äro rent af förtjusta, om ej till och med förlamade öfver den martialiska minen, de yfviga mustacherna och de glänsande galonerna. Han bränner af — men den infamma pipan! — kulan stannade ett finger utom ringen. Några gamla jägare hade redan sett på hvarandra med ett satiriskt småleende och yttrat, att armens rörelse förmådde mera vana vid tygeln än vid reffelbössan.

Herr Häradshöfding R. lyfter nu, enligt lottens beslut, sitt gevär. Hans arm förräder styrka, hans

blick säkerhet. Denna blick har ju från domarsätet träffat så många snattare och tjuf och afskrämt dem bekännelse, — skulle den väl nu förfela målet, då så många sköna ögon stodo riktade på honom och flera uppmuntrande följde honom med sitt smålöje? Nu blixtrar och smäller det, — och hans kula kom åtminstone inom ringen fastän utom stjernan. Nöjd i alla fall med det bifallsrop, som höjes från flera håll, dräger sig den jovialiska skytten tillbaka och blåser ur pipan.

Nu framträder den blygsamma Bokhållaren E. Intet guld glänsar på hans enkla svarta frack. Men de gamla gullgubbarne, nestorerna i jägarförbundet der borta under de högstammiga tallarne, se på hans sätt att föra geväret och hviska till hvarandra: "Den der har varit med; — en butelj punsch att han träffar på fläcken!" Väl rynka sig spotskt några medtäflares näsor då han lade ögat, efter något dröjsmål till siktkornet, men pang — och kulan sitter der stjernan satt.

Täflingen är slutad och de kämpandes ögon vända sig från skifvan till en glädjefullare syn. Bordet är dukadt, och bindmössorna springa till och ifrån världshuset med allt som tillhör *the comforts of life*, ty en glad måltid, det icke obetydligaste element i dagens nöje, skall kröna festen. Grupperna af åskådare vandra dels hem, dels lägga de sig här och der i gröngräset för att njuta de förfriskningar de kunna åstadkomma.

Men hvad är det för en muntergök som ligger dold i buskarne? Ett leende barnansikte, men snöhvita vingar med guldränder fladdra från skuldrorna och den gyllne bågen hålles af den späda handen? Ha, Cupido, är det du din lilla skalk som alltid är ute på förrättning? Hvad har du nu för dig?

Se, der kommer Herr Capitain S. från middagsbordet. Han har glammat rätt muntert med sina skjutande kamrater; men i trots af det glädjande vinet, sitter ändå ett drag af missmod på hans panna. Han har nu ett helt år igenom eftersträfvat den sköna

Auroras kärlek, dotter af Grosshandlaren, välbesutne Herr N. Hvad offer har han ej bragt sin sköna; hvad omsorger för sin toilett; hvad påpasslighet på balerna, att vara den förste som bad om hennes sköna hand till dans; hvad trägna visiter i hennes herr faders hus; hvad bugningar för hennes frumamma; hvad uppoffringar vis å vis pappa, som trodde penningeskrinet öfvervägde både anor och svärd. Och ändå har den hulda alltjemnt visat sig kall mot alla hans bemödanden. Vål har en solstråle af hopp då och då framträngt i ett belöande småleende, men snart har det åter upplöst sig i kallsinnighetens och kapisens skurar och regnmoln. Men nu har Astrild valt den rätta stunden för att komma den stolte krigaren till undsättning, som så träget anropat Venus om den gyldne Aurora. Aftonen förut hade hennes fader kommit hem med den säkra underrättelsen, att Capitainen nu vid Ordenskapitlet skulle erhålla Svärdsorden. Astrild passade på under promenaden och afsköt nu en pil på den sköna,

och innan sällskapet åtskildes hade Capitainen så godt som tagit fasta på hennes hjerta.

Nådig var du, o Astrild, mot Capitainen, men ännu nådigare mot mamsell N., den blyga blondinen. Hennes blåa ögon följde här oupphörligen Notarien M., den ståtliga figuren. Hans och hennes familjer voro nära alierade, och ifrån sin ankomst till Stockholm hade han kunnat anse hennes föräldrars hus så godt som sitt eget. Under hans ögon hade hon upp-
växt och utvecklats sina behag, och med detsamma ätven kärleken vunnit insteg i hennes hjerta. Men Notarien var olyckligtvis en Adonis, och hvar utläggas snaror och nät för en sådan om ej i Stockholm? Fröken Constance F. hade äfven för en tid räknat honom ibland sina icke så olyckliga tillbedjare. Den trollbägare denna nya Circe räckte honom var kryddad af talanger, qvickhet och koketteri, och han trodde sig vara på de lycksaliges öar. Men nu kom en Herre med stjernor och band och gjorde ett allvar-
samt anbud, och det lyckades snart den adliga mo-

dren att öfvertyga sin ärelystna dotter att den barnsliga böjelsen för en roturier borde nedtystas. Full af harm öfver sitt missöde vandrade Notarien till Solnaskogen och mötte der sin gamla barndomsvän. Vid hennes åsyn uppsteg en ångerfull känsla i hans hjerta. Astrild var straxt färdig med sin båge, och innan hemvandringen hade de älskande svurit hvarandra en evig trohet.

Hittills hade Astrild endast brukat sina gullpilar, men nu tog han leende ur sitt koger en af de kärleksfördrifvande blypilarne, då Hofrättsrådets C:s familj, åtföljd af den tjocke, rödbrusige Actuarien Stänk, ankom. Denna Pluti søn, som annars egnade sina aftnar åt spelklubben och glaset, hade på gamla dar, för omvexling skull, velat ha en hustru, och guldets klang hade bevekt föräldrarna att tala för honom hos sin oskyldiga Lina, så att hon var nära på punkten att gifva honom ja. Nej, sade Cupido, det skall aldrig ske; och pilen flög i flickans bröst.

bröst. Hennes motvilja blef nu bestämd. Bjudningar, presenter, löften utträttade ingenting. Hon kastade sig gråtande för sina föräldrars fötter och uppsteg icke förr, än de lofvat afstå från äktenskapsplanen.

*Men Astrild flög uti detsamma
Upp i Olympen till sin mamma.
Som fjärilen kring rosen far,
Kring hennes barm och kind han fläktar:
"I dag jag skjutit som en karl,"
Man sa', "gif mig nu ett glas nektar!"*

Gretas flyttning.

J vackra mamseller, j som vandren på våra gator till vår ögonfägnad och våra hjertans plåga i bombasin och tyll, som bländen våra ögon med den Turkiska schawlen och de svajande plymerna i den moderna hatten. Älskvärda ären j. Hvem skulle, bestrålad af eder glans, vilja vända sina blickar ned på hufvudklädenas och jungfrarnas rang. Och väl måste det ske denna gången, ty så befaller vår egensinniga artist. Låtom oss se på hans vackra Greta. Ja, Greta var vacker, åtminstone den vackraste af alla flickorna i huset, der hennes husbonde, Herr Presidenten N. bodde. Den kökseld, framför hvilken hon dagligen måste stå, hade väl något skadat hennes hy, men gjort henne till en liten pö-

kant brunett; hennes bruna öga röjde eld, mod och ömhet, hennes mun var ganska kyssvärd, och utan att hafva prässat helsan af sig genom snörlif och planchett, hade hon en smidig och skön vext. Men att Greta äfven hade smak visade hennes val af fästman, kusen Peter. Prydligare och mer heroisk gestalt satt aldrig på någon kuskbock med trekantig hatt, björnskinnskrage på rocken och yfviga mustacher. Han skulle, utom sin kostym, hafva tjenat till mönster för en kappkörare i Olympiska spelen, så martialisk svängde han sin piska, så kraftfullt skallade hans hopp och proo öfver de stolta hästarne, och förskaffade sig ögonblicklig lydnad. Huru skulle då Gretas för det sublima, så känsliga hjerta kunna motstå sådana förtjenster, understödda af breda axlar, respektabel näsa och en manlig tobaksbuss i munnen. Som Cæsar kunde Peter säga: "jag kom, såg och vann." Knappt hade de unga tu varit några veckor tillsamman, förrän Greta på skämt förbrådde Peter, att han höll af ingenting i världen så

mycket som sitt svarta sto. "Ta mig tusan, Greta," utropade den kärleksdruckne Peter, "skulle jag icke hundra gånger mera hålla af dig, om du ville bli min lilla egen sockergris." Då sjönk den sköna rod-nande till hans breda barm. En herrlig kärleks-period började nu, byggd på de mest solida grunder. O j älskare och romanskrifvare, som endast lefven på rosendoft, morgondagg och månsken, huru luftiga och förgängliga äro icke edra lapprisfröjder. Nej, tacka vill jag Peter och Greta, bättre näring hade de för sin känsla. Då Peter om morgonen kom från de, näst efter hans Greta, mest älskade föremål — sina hästar, vinkades han in i köket, drack sin kaffekopp med behörigt confonium, doppade sin bulle i såspannan och tog sig en duktig kronosup. Middagsstunden medbragte alltid något läckert för hans gom: än var stek, än kräm, än tårta åt honom undansnattade, och så äfven om qvällarne. På detta sätt sörjde den hulda för sin själs älskade. Och Peter var ej otacksam. Nej, hvarje dricksstyf-

ver, som tillföll honom på hans olympiska färder, användes för hans Greta. Än fann hon på sitt bord en sviskonstrut, än en hög med pepparkakor, än öfverraskade hennes Celadon henne med en bjudning till någon hygglig muffböl, der de unga tu rätt tappert svängde om och der Greta fick dricka sött vin. På högtidsaftnarne fann Greta vanligen någon liten paket med en schalet eller något annat smått på sitt bord, med påskrift: *Litett män vällmänt*. Och hvad gjorde ej Greta för återtjenster i förtjusningen? Hon stoppade strumpor, hon stickade vantar, hon lappade skjortor och strök krås. Så räckte de älskande ömhetsfullt hvarandra handen till vandringen på lifvets törnefulla stråt.

Sköna, herrliga idyll! hvarföre blef du icke ämnet för författarens penna? Detta skulle visserligen varit honom mera välsmakligt. Men han ser sig bunden af ödets stränga lagar och han nödgas, mot sin vilja, utgjuta ett mått af qual och tårar öfver sina älsklingar, ty hvilken läsare vill väl spisa sylta

utan peppar och ätticka? Kommen alltså, j älskade, och låten vederbörligen tragiskt tilltyga eder!

Vid denna tid flyttade Enke-vaktmästerskan Gunilda Hagman i huset, en tjuguarig just ej skönhet, men dock väl konserverad qvinna med blåa ögon, skär by och fyllig barm, samt hvad som mer var, i temligen goda villkor. För Greta hade Peter i en förtrolig stund erkänt, att han för Gunilda i förra dagar hade haft en liten klockarkärlek, som man säger, utan att Greta gifvit mycken akt derpå. Men nu inflyttade Gunilda och uppmöblerade sina rum riktigt hyggligt. Hon gjorde sig så småningom bekant med alla husets hjon; men som gammal kärlek ej gerna rostar, fästade hon sig naturligtvis mest vid Peter, hvars kärlek hon endast för fars och mors skull öfvergifvit. Hon bjöd honom den ena gången efter den andra in på kaffe och kryddskorpor och stundom en liten toddy. Visserligen presenterade Peter ärligt sin fastmö för Gunilda och mottog hennes, kan tänka, uppriktiga gratulationer. Men hvad

hjelpa alla försigtighetsmått af en älskare, då svartsjukans dämon en gång fått inträde i en flickas, en Gretas hjerta! Huru beskrifva dig, du bleka, du blyfärgade, som gjuter ditt gift i hjertan alla, och om hvilken den odödlige Haquin Bager så med rätta sjunger:

*”Den svartsjukan, den svartsjukan, den är en gräselig pina,
Rhabarber må du taga in, smörj sedan strupen med china.”*

Och Greta blef grufligen af denna landsplåga angripen. Förgäfves försäkrade henne Peter på knä och slog med sin piska på väggen en dånande bekräftelse, att endast vänskap var å färde mellan honom och förrberörde enka, och att denna intill och med gjort honom förtroende af sin nya förbindelse med Vintappareu Svick, — ingenting hjälpte. Svartsjuksfebern måste ha sin gång, och alla palliativer och försäkringar om trohet voro fruktlösa. Först började sjukdomen visa sig med sura miner,

sedan brist af tid för Greta då Peter ville tala med henne, så slog den ut i tårar och snyftande klagomål öfver Pelles trolöshet och falskhet, och slutligen till utrop och förebråelser. "Jag lider intet att se dig mer för mina ögon," utbrast den betryckta Greta, "du har två tungor i munnen, som en orm; tag mans du din rara Gunilda, du får väl se huru det går dig, hon kan intet en gång steka en strömming så att den duger, eller stärka en krage. Tag henne; jag såg nog hvad gula fläckar det var på den kragen hon skulle, bevars! stärka åt dig; jag ger dig — — jag flyttar — se, här min orlofsedel — jag flyttar till Grosshandlaren N. på söder, der skall du väl slippa att höra af mig, du falske!" — —

Så stormade Greta från Peter, och han stod der så förbluffad som om han från kuskbocken ramlat ned i gatsmutsen. Tårarne trängde verkligen, skam att säga, i den manhaftige kuskens ögon. I denna sinnesstämning mötte han Gunilda på gården. "Hvad ser jag," utropade hon, "det sitter ju tårar i dina

mustacher -- nu måtte lin vara lös!" -- Peter gick in med henne och berättade korteligen sammanhanget. "Hör på," hviskade Gunilda, "lyd mitt råd och tag du tjänst på samma ställe, ty platsen är ledig, det vet jag så mycket mer, som det är en af min fästmans bästa vänner som nu tjänar der och tänker flytta. Inte skall du se'n behöfva lipa för min skull; gå du i morgon dag och begär din orlofsedel. Allt skall gå bra, det ansvarar jag för." Och Gunilda var ingalunda overksam. Hon bedref det så, att Jonas, den förutnämnde hennes fästmans vän, gjorde med vår Peter ett formligt tjenstutbyte. Peter och Jonas hade redan blifvit antagna på sina nya platser, och de intresserande gjorde sig en glad atton hos Gunilda. Endast den stackars Greta blef utesluten. "Du måste hålla dig kavat, Pelle," sade Gunilda; "säg henne blott att du äfven flyttar, men intet hvar."

Peter höll sig också tapper. Under allt Gretas gräl om otrohet, svarade han endast: "Äfven jag

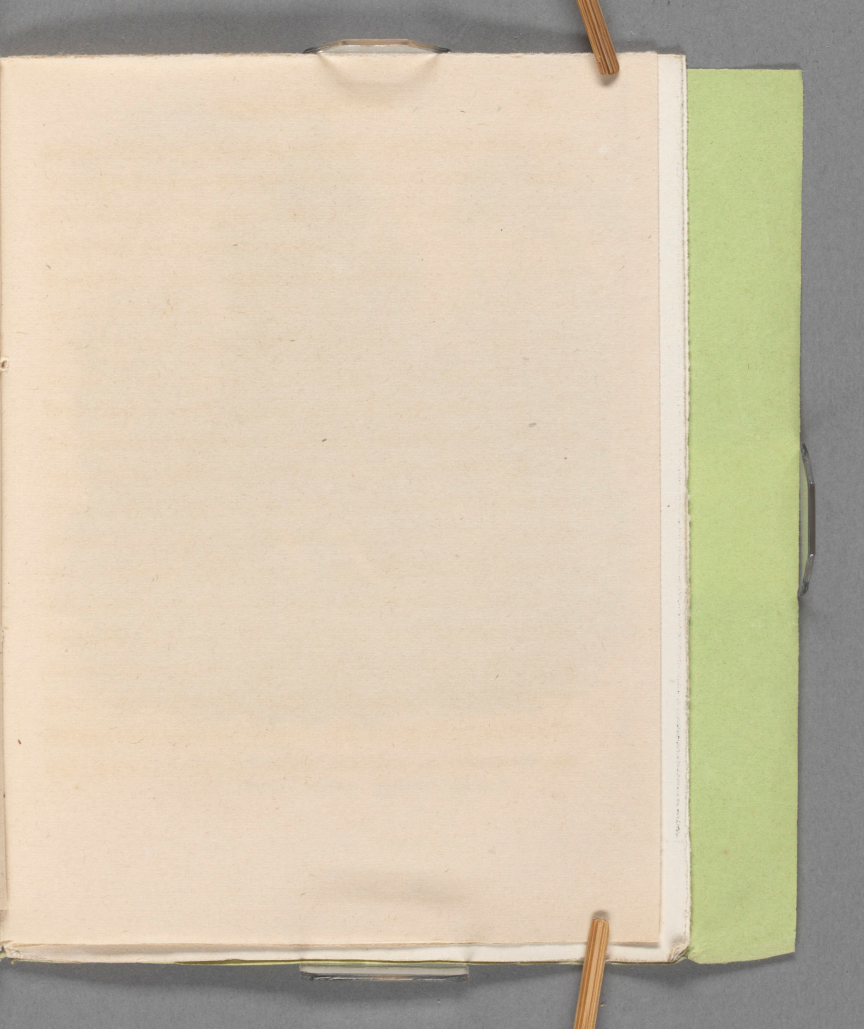
flyttar härifrån för dina tokiga misstankar skull." — "Hvart," frågade oupphörligt Greta. — "Långt bort på norr." — "Men hvad gör det dig, du har ju ändå svurit att aldrig mera tänka på mig." Då gret Greta grulligt, och smällde igen dörren till sin sängkammare efter sig.

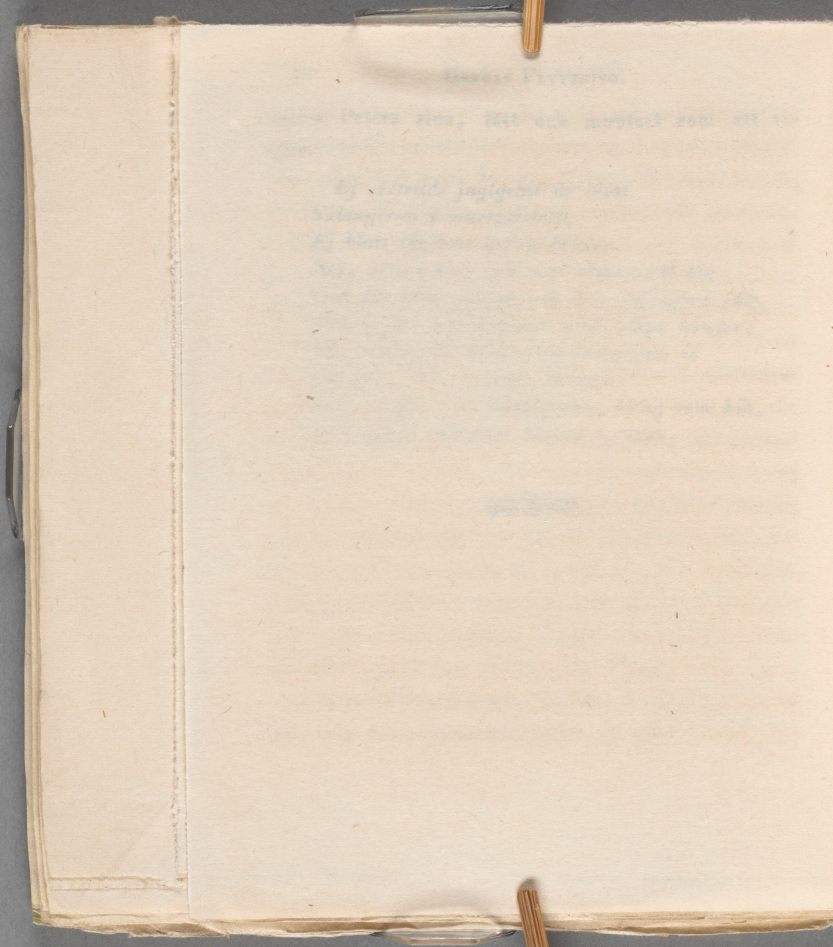
Ändtligen kom den afgörande flyttningsdagen. Gretas kista var redan nedburen, och hon sjelf stod resklädd. Bland de afskedstagande infann sig äfven vår Pehr. "Gå din väg bara, du falske!" ropade Greta, och gift dig med din Gunilda; du får väl en gång lönen för din trolöshet." — "Huru skulle det gå till," svarade Peter med triumferande småleende, "om Söndag lyses det för Gunilda och Svick. Jag följer dig, ty jag har tagit tjänst på samma ställe som du." Greta stod som om hon fallit ned från taket. "Säger du sant," snyftade hon, "så förlåt mig," och sträckte sina armar mot Peter, som slöt henne kraftigt i famnen. Nu aftågade flyttgodset, och Greta hoppade efter detsamma vid sin åter-

vunna Peters sida, lätt och muntert som ett rådjur.

*Ej Astrilds jagtgebit är blott
Salongerna i marmorlott,
Ej blott idyllens gröna länder.
Nej, ofta i blus och med okammadt hår
Och förskinn vid spiseln den tjufpojken står,
Och vrider sitt stekspett med sotiga händer;
Om kusken då träder till kökspigan in
Att rensa den rossliga strupen,
Vips träffar han kuskhjertat, listig som hin,
Med pil'n, som han doppat i supen.*

THE

OF THE

BY

OF

OF

OF

OF

OF

OF

OF

OF

OF

OF

OF

OF

OF

OF

OF

OF

OF

OF

OF

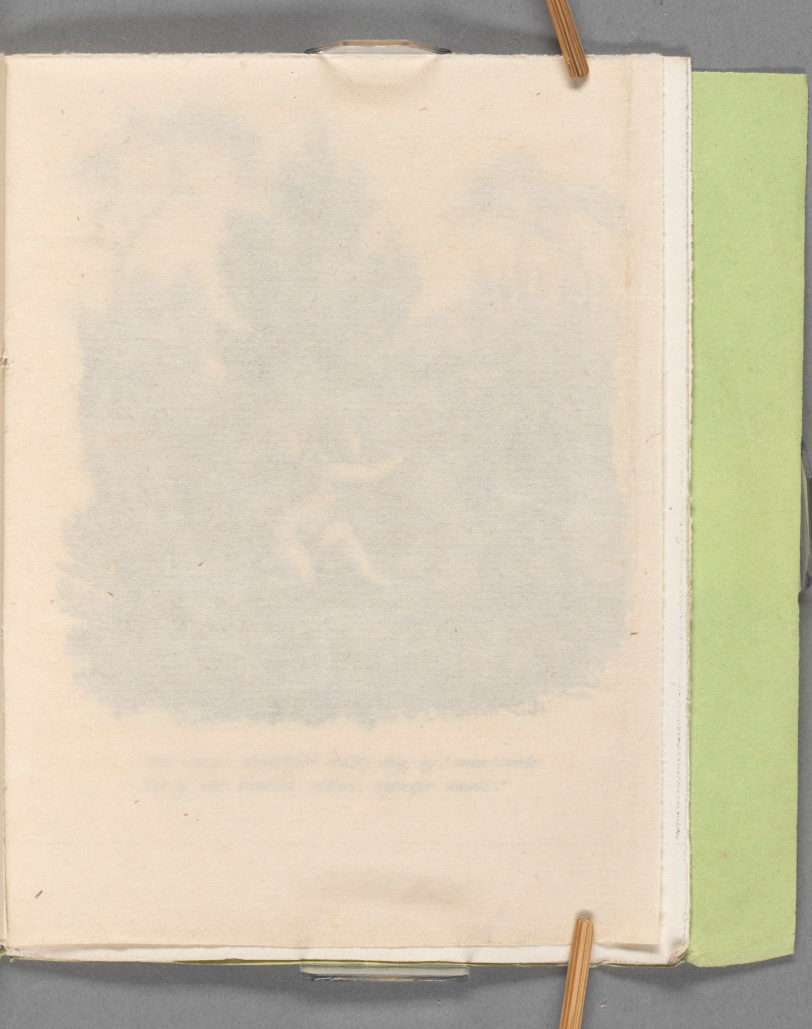
OF

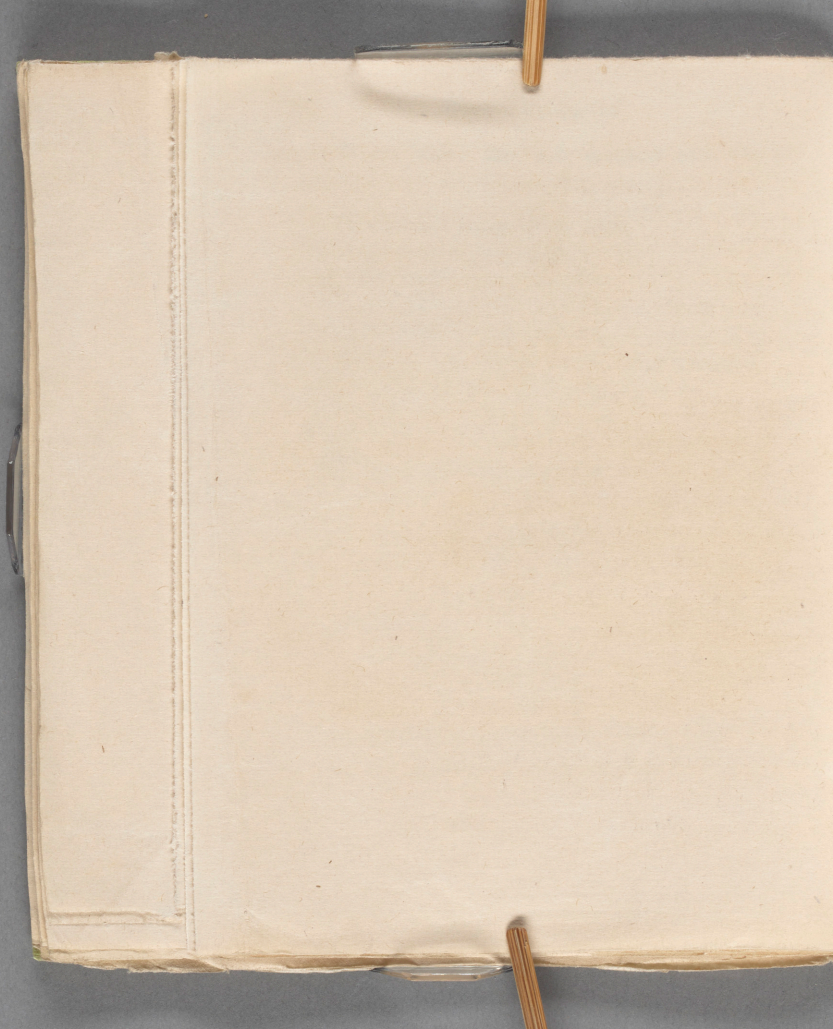
OF

OF

OF

OF

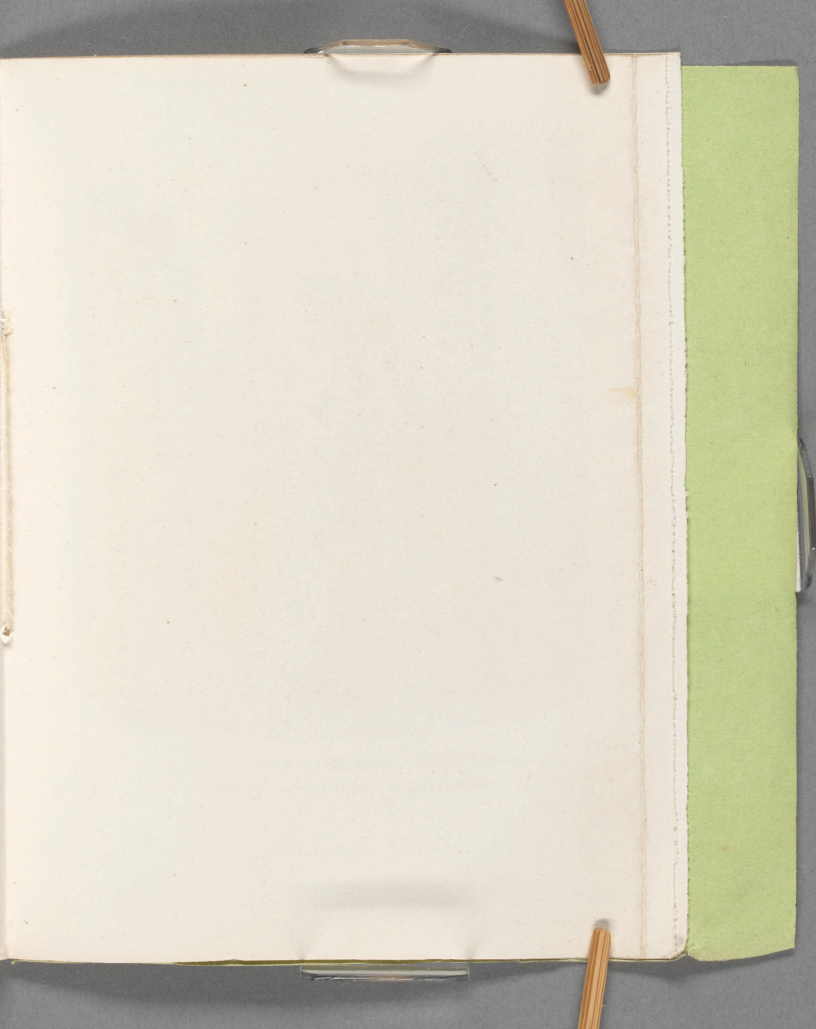
Du inom skothäll ställt dig, ej! men visste
Du ej, att Astrid' sällan skjuter miste.

När bocken/Bruden gott/ hwad/ väst/ han/ har,
Ät Brudgomen/ han/ stundom/ hornen/ spar.

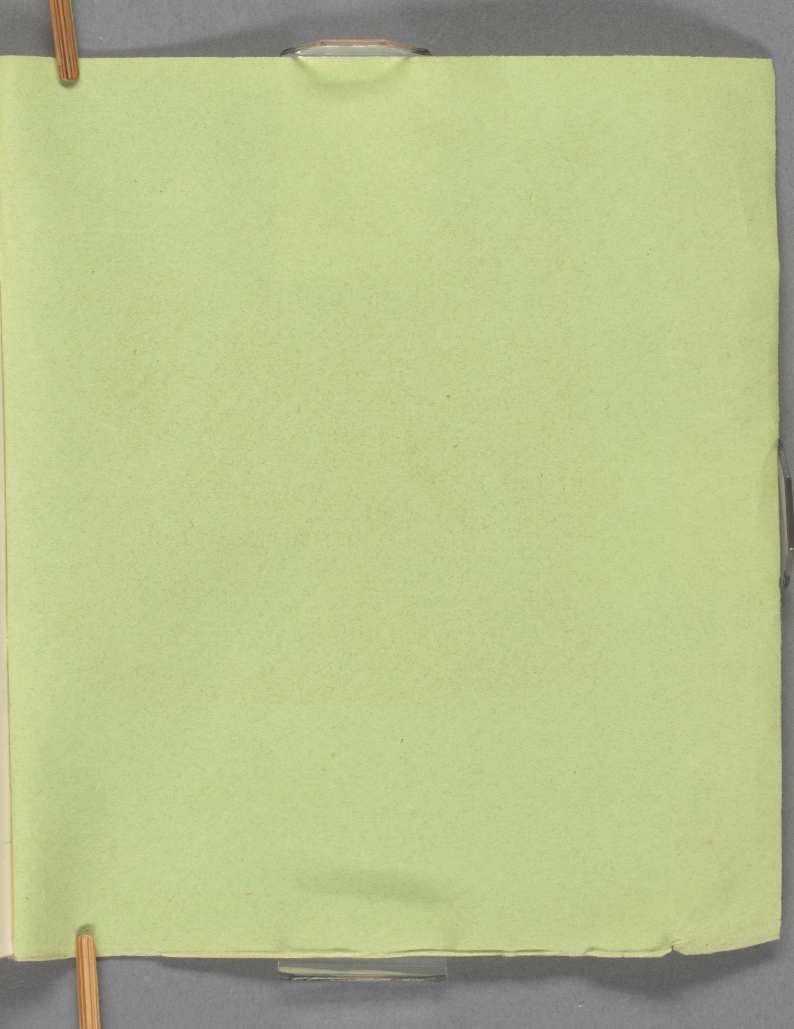

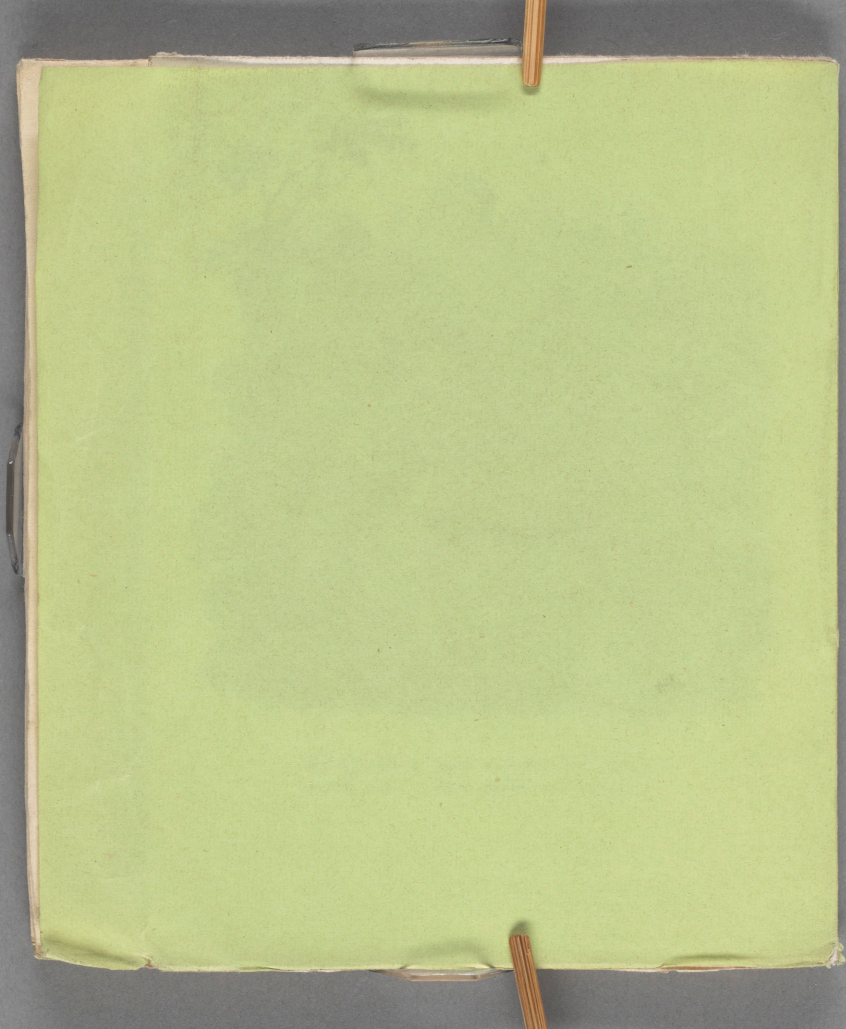
*På älvets mödosamma stråt/
Hur många tårar måste gjutas!*

At kärleken gats wingar af naturen,
Derför släpp ej den foglen ut ur buren!

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

